

[Per Hækkerup.]

lægssektoren, der fra alle sider er erkendt som nødvendig. Også den finansielle straming og nødvendigheden af at have et kasseoverskud af en størrelse på en halv milliard kroner er jo erkendt fra alle sider.

Sammen med det, der nu gennemføres for 1962-63, har vi fra regeringspartiernes side forhandlet os frem til en ordning med venstre og det konservative folkeparti vedrørende udskrivningsloven for 1963-64. Jeg ved, at nogle synes, at denne skitse til udskrivningslov ikke er særlig god. Jeg ved ikke, om den i og for sig er så dårlig endda. Vi får jo en forhøjelse af bundgrænsen fra 5 800 kr. til 7 000 kr., vi får en nedsættelse af procenten for den proportionale beskatning fra 24 til 21, og vi får en forhøjelse af den øverste grænse for proportionalbeskatningen fra 18 000 kr. til 22 000 kr., en forhøjelse, som nogenlunde svarer til den gennemsnitlige indkomststigning, der er sket, siden vi indførte 18 000 kr. som øverste grænse for proportionalbeskatningen. Vi får en afdæmpning, om jeg så må sige, af merindkomstfradraget, således at det kun kommer til at gælde dér, hvor der er tale om en ekstra indsats, som virkelig bør belønnes. Vi får andre ændringer. Jeg må for mit eget vedkommende sige, at hvis vi skulle have lavet skitsen til udskrivningsloven, var den ikke blevet helt sådan; men sådan som den er blevet, tror jeg man har lov til at sige, at det er en ganske acceptabel udskrivningslov, der her er skitseret. Men til den er knyttet et forbehold, som jeg gerne vil gøre en enkelt bemærkning om.

Det siges i betænkningen i tilknytning til skitsen til udskrivningslov:

„Det er herved en forudsætning, at de fire partier inden den endelige udarbejdelse af udskrivningsloven for 1963-64 optager en forhandling om bedømmelsen af den økonomiske situation, herunder udsigterne for valutastillingen, beskæftigelsen samt indkomst- og prisudviklingen.

Ovenstående bestemmelser for udskrivningsloven 1963-64 vil helt eller delvis kunne fraviges, for så vidt der ud fra en almindelig samfundsøkonomisk vurdering er enighed herom.“

Man har sagt, at dette er en håndfæstning for regeringen. Jeg forstår det ikke; så vidt

jeg kan se, betyder denne klausul, dette forbehold, som er kommet ind på regeringens forslag, som var ønsket af os, ikke nogen håndfæstning for den ene part, men en forpligtelse for de fire partier, som i fællesskab bærer ansvaret for det, vi nu foretager os, til også i fællesskab at bære ansvaret for, hvis denne politik ikke lykkes i indværende år, da at fravige forpligtelsen til at gennemføre udskrivningsloven, da moralsk at være forpligtet til, om jeg så må sige, at gå videre ad samme vej.

Jeg siger ikke dette for på nogen som helst måde at underkende, at der heri ligger også en forpligtelse for regeringen og regeringspartierne, og der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at vi står ved den forpligtelse, også som den er formuleret i betænkningen. Men hvis man, som jeg har set det adskillige steder i pressen, vil give det den ensidige udlægning, at her bindes den ene part, mener jeg det er rigtigt at sige: nej, her bindes begge parter, her bindes alle fire partier i et fælles ansvar for den lovgivning, der nu gennemføres.

Hvad er det i det hele taget for en tankegang, der ligger bag, når man taler om en håndfæstning? Man taler om det, som om regeringen her har bundet sig, her er regeringen blevet narret, her er regeringspartierne blevet lokket ind i noget, og nu har oppositionen, om jeg så må sige, krammet på regeringspartierne. Hvad er det i det hele taget for en tankegang? Jeg har i hvert fald ikke opfattet det sådan, at vi under udvalgsforhandlingerne sad og drev studehandel eller hestehandel. Jeg har opfattet det sådan, at de fire partier — jeg er overbevist om, at på tilsvarende måde har andre deltagere i forhandlingerne opfattet det — under ansvar over for den situation, vi befandt os i, blev enige om at gennemføre denne lovgivning, som vi ved i øjeblikket er ubehagelig for mange mennesker, men som det er nødvendigt at gennemføre, hvis vi skal undgå endnu større ubehageligheder.

Dette samarbejde, dette fælles ansvar, må efter min opfattelse logisk føres videre i hvert fald i én henseende. Jeg tænker på, at de partier, der her er tale om — og det har utvivlsomt været en motivering, som for mange har spillet med ind — er jo de partier, som ikke alene står bag den udenrigs- og forsvarspolitik, vi fører, men er